

Uafhængig debat, kritik, essays og analyser

Støt POV – bliv medlem i dag.

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag e-bøger, invitationer til POV Talks, medlemsbrev m.m.

USA | Læsetid 8 min.

Verdens mest eksklusive klub

I januar 2009 inviterede præsident George W. Bush sin efterfølger, Barack Obama til frokost i Det Hvide Hus. Til stede var også de øvrige medlemmer af klubben, George H.W. Bush, Bill Clinton og Jimmy Carter. Foto: Wikimedia Commons

Ole Birket-Smith

03.02.2022

PRÆSIDENTERNES KLUB // USA – ”Fortæl 41 og 42, at 43 er sulten!”, lød det fra George W. Bush, da han ville have fat i sin far og Bill Clinton, der begge var medlemmer af den klub, som Donald Trump er en del af i dag.

På platformen foran kongresbygningen i Washington D.C. hilste den afgående præsident Truman venligt på tidligere præsident Hoover. Eisenhower var ved at blive indsat som USA's kommende præsident 20. januar i 1953.

Republikaneren Herbert Hoover foreslog den demokratiske Harry S. Truman at danne en klub af tidligere præsidenter. ”Fint, du kan være formand for klubben, og jeg sekretær”, lød Trumans svar.

Klubben, som de to dannede den januardag, er blevet kaldt verdens mest eksklusive: ”The Presidents Club”. Dens seneste medlem er Donald Trump.

Truman var i vildrede

Hoover var en af de mest upopulære præsidenter i landets historie, mens han sad i embedet, så upopulær, at da han forlod embedsboligen for sidste gang, blev der kastet æg efter bilen. Og da Roosevelt døde i april 1945, skulle Truman forsøge at løfte arven efter den længst siddende præsident og en af de mest populære nogensinde, og det i en periode, da anden verdenskrig var ved at finde sin afslutning og modsætningsforholdet overfor Sovjetunionen blev tydeligere og tydeligere.

Truman var blevet valgt som vicepræsident blot få måneder før Roosevelts død. Han var i vildrede, og udbød til en ven i senatet kort tid efter, at han var blevet præsident: "Jeg er ikke god nok til dette job!" Han tog beslutningen at række bagud til Hoover, den eneste anden levende person, som kendte til det at sidde i landets højeste embede.

Trods store forskelligheder kom Herbert Hoover Og Harry Truman godt ud af det med hinanden. Foto: Wikimedia Commons.

Hoover og Truman var på mange områder vidt forskellige, både i politiske holdninger og som personer, og i den første tid var den gensidige mistro dyb, men de fik et nært og varmt venskab, der rakte langt udover præsidentskabet.

Den afgående præsident Truman og kommende præsident Dwight Eisenhower udvekslede kun få ord på indsættelsesdagen. Eisenhower, en gigant i offentlighedens bevidsthed, tidligere bl.a. øverstbefalende for invasionsstyrkerne i Normandiet og militær stabschef, havde haft et tæt og godt samarbejde med sin chef, præsident Truman. Eisenhower kaldte deres venskab for "ubetaleligt".

Men Eisenhower lagde i 1951 uniformen fra sig og ikklædte sig politikertøjet for at opstille som republikansk præsidentkandidat. Og så gik det galt. Frem for alt tog han efter Trumans opfattelse ikke klart afstand til den republikanske senator Joseph McCarthys hadske angreb, ikke mindst angrebet på den tidligere dels udenrigsminister, dels forsvarsminister i trumanadministrationen George Marshall. Snart lå venskabet i ruiner. De næste godt ti år skiftevis ignorerede og bagtalte de hinanden, og Truman satte ikke sin fod i Det Hvide Hus i hele Eisenhowers præsidentperiode.

Et mord i Dallas

Det er først, da de begge var medlemmer af "The Presidents Club" og en siddende præsident, John F. Kennedy, i 1963 var blevet myrdet i Dallas. Allerede timer efter det chokerende mord, som slyngede vicepræsidenten ind i Det Ovale Værelse, var Lyndon B. Johnson i telefonisk kontakt med sine forgængere Truman og Eisenhower. Sidstnævnte sagde, at "landet er meget vigtigere, end nogle af os." Begge tidligere præsidenter stillede i Det Hvide Hus dagen derpå.

John F. Kennedy i limousinen på vej gennem Dallas, få minutter før han bæve myrdet den 22. november 1963. Foto: Wikimedia Commons.

"Jeg har altid haft ondt af Truman, og den måde han blev præsident på, men i det mindste blev hans chef ikke myrdet," udbrød Lyndon Johnson et par dage senere. Alle amerikanske præsidenter er i et eller andet omfang blevet præget og formet af dem, som tidligere havde siddet i Det Ovale Værelses chefstol, men nok ingen i så bogstavelig forstand som Johnson, der var plaget af tanken om, at mange amerikanere ikke anså ham som legitim leder. Det, at Kennedy var blevet myrdet i Johnsons hjemstat, Texas, gjorde det blot værre.

Det var den stadig populære Eisenhower, som Johnson støttede sig mest op af i de efterfølgende år, ikke mindst i udenrigspolitiske spørgsmål og problemstillinger – især den stadig voldsommere konflikt i Vietnam. Så meget, at det til tider var svært at afgøre, hvem der reelt var øverstbefalende for USA's væbnede styrker, den siddende præsident Johnson eller den tidligere præsident Eisenhower.

“Mens George W. Bush sad i præsidentembedet, brugte hans far, tidligere præsident George H.W. Bush, huset (klubhuset, red.) jævnligt. Hans kone, Barbara, kaldte stedet ”et hul”

Under Nixons anden embedsperiode var klubben helt uden medlemmer, og dét i en farlig tid i amerikansk politik med en Watergate-skandale og rigsretssag undervejs. Omvendt havde den hele fem medlemmer, da Bill Clinton blev indsat som

landets 42. præsident i 1993. I baggrunden stod Richard Nixon, Gerald Ford, Jimmy Carter, Ronald Reagan og George H.W. Bush alle klar til at assistere.

Klubben har også et egentligt klubhus, diskret erhvervet under Nixon, en brunstensbygning ved Lafayette Square lige overfor Det Hvide Hus. Mens George W. Bush sad i præsidentembedet, brugte hans far, tidligere præsident George H.W. Bush, huset jævnligt. Hans kone, Barbara, kaldte stedet "et hul".

Det var den da 81-årige Reagan, tidligere kavaleriofficer og tidligere skuespiller, som havde spillet kavaleriofficer, der lærte den 46-årige Clinton, som ikke havde gjort tjeneste i de væbnede styrker, at give honnør korrekt. Reagan havde nemlig bemærket under Clintons valgkampagne, at han simpelthen ikke vidste, hvordan en rigtig honnør skulle udføres. Clinton takkede ham efter lektionen, og fik overrakt et glas med hvide, blå og røde jelly beans, som han beholdte på kontoret i Det Hvide Hus i hele embedsperioden.

Overraskende venskaber og tætte bånd

Republikaneren Ford tabte valget i 1976 til demokraten Carter. De havde tilsyneladende meget lidt til fælles, både politisk og personligt, men efter de begge havde forladt Det Ovale Værelse, og efter et par lange flyvture sammen, hvor de faldt i dyb og nærmest uafbrudt samtale, blev de tætte venner. Et venskab, der overraskede alle, også dem selv. I årenes løb talte de jævnligt i telefon med hinanden og hjalp gensidigt. Kort tid før sin død i 2006, spurgte Ford sin kollega og ven, om han ville stå for en del af ceremonien ved hans begravelse. "Selvfølgelig", lød Carters svar, "men kun hvis du vil gøre det samme ved min."

En af de uventede alliancer opstod i 1992 mellem Ford, Carter og Reagan i en fælles opfordring til kongressen om at godkende Clintons lovforslag om forbud mod angrebsvåben: "Dette er en sag af vital betydning for offentlighedens sikkerhed". Reagan, der havde løsnat våbenlovgivning i sin tid, fik flyttet mindst to stemmer, og forslaget blev vedtaget med et snævert flertal.

Intet var dog så uforudset som det bånd, der opstod mellem Bush og Clinton efter de begge var gået af.

“Bush var i det hele taget yderst tilbageholdende med offentligt at kritisere sine forgængere og efterfølgere, og selvom han ikke kunne udstå Donald Trump og var, ganske som sine kollegaer, chokeret over valget af ham, beholdte han sin mening i de private cirkler

Demokraten Clinton havde overtaget præsidentembedet efter en lang, hård og bitter valgkamp mod republikaneren George H.W. Bush, 41. præsident, der kun nåede at sidde en enkel periode, og som skrev i sin dagbog, da valget var afgjort, at det gjorde "ondt, ondt, ondt". Da, de et par uger senere mødtes i Det Hvide Hus, lovede Bush dog, at Clinton ingen problemer ville få med ham: "Kampagnen er ovre, den var hård, og jeg er ude herfra. Jeg vil intet gøre for at komplicere dit arbejde." Et løfte, han holdte til punkt og prikke.

Bush var i det hele taget yderst tilbageholdende med offentligt at kritisere sine forgængere og efterfølgere, og selvom han ikke kunne udstå Donald Trump og var, ganske som sine kollegaer, chokeret over valget af ham, beholdte han sin me-

ning i de private cirkler. Han stemte i øvrigt på Hillary Clinton i 2016, den eneste gang, i følge ham selv, han nogensinde satte sit kryds ved en demokrat.

Ved åbningen af Clintons officielle bibliotek og museum i 2004 sagde Bush, at "det må siges om Bill Clinton, at han har været en af de mest talentfulde politiske figurer i nyere tid. Tro mig, det lærte jeg på den hårde måde." Hans søn, USA's 43. præsident George W. Bush og Clintons afløser i Det Hvide Hus, var også tilstede. Han bemærkede på et tidspunkt, at hans far og Clinton var sakket bagud i selskabet, men ville gerne snart spise frokost, og sendte derfor nogle ud for at finde dem med beskeden: "Tell 41 and 42 that 43 is hungry!"

To tidligere præsidenter, George H.W. Bush og Bill Clinton, besøger Aceh i Indonesien som en del af USAids indsats for at hjælpe tsunamiofrene. Foto: Wikimedia Commons.

Senere samme år og kort tid efter, at et voldsomt jordskælv på bunden af Det Indiske Ocean udløste en række dødbringende tsunamier, kontaktede Bush junior Clinton og sin far, Bush senior. Han bad dem om at rejse rundt i regionen for at støtte op om nødhjælpsindsatsen, og de tog afsted få dage senere. De arbejdede tæt, hårdt og nærmest nonstop sammen på deres rundtur, men mange steder var opmærksomheden først og fremmest rettet mod den yngste af dem. "Hvis du har et problem med dit ego," sagde den ældre Bush senere, "så rejs ikke med Clinton til Maldiverne. Det var som at rejse med en rockstjerne: 'Gå af vejen, tak, Clinton kommer!' Det var frygteligt." Samtidigt var der ingen tvivl om, at de kom rigtigt godt ud af det med hinanden.

Snart blev båndet mellem dem så nært knyttet, at Bush senior flere gange antydede, at han var den far, som Clinton havde manglet. Hvilket Clinton ikke afviste. Broderen til Bush junior, Jeb Bush, erklærede ved en privat lejlighed, at han fremover ville omtale Clinton som "Bro". Barbara Bush kaldte Clinton og sin mand for "the odd couple", det mærkværdige par. "Yeah", sagde Clinton senere, "familiens sorte får. Alle familier har et."

Obamas idé

Clinton blev inviteret til Det Hvide Hus af præsident Barack Obama i midten af december i 2011. De spændinger, der var opstået mellem dem under præsidentvalgkampen, ikke mindst fordi Obama var oppe imod hans kone, demokraten Hillary Clinton, under de vigtige primærvalg, var i det store hele overstået. Egentligt var det ikke meningen med mødet, da det var Clintons erfaringer efter et nederlag i et midtvejsvalg, men det kom snart til at handle om det skatteforlig, som Obama lige havde lavet med Senatet. Clinton var begejstret, og indvilligede i at prøve at sælge kompromiset til visse modstræbende demokratiske kredse i Kongressens andet kammer, Repræsentanternes Hus.

Det gav Obama en idé: "Hvad hvis du får chancen lige nu?"

Og inden Clinton nåede at svare, fik Obama trommet de pressefolk sammen, der var tilstede i huset. Og da både en siddende og en tidligere præsident trådte i ind i presselokalet kort tid efter, var journalisterne givet noget forbløffede. Måske endnu mere, da Obama på et tidspunkt undskyldte sig, idet han måtte forlade den improviserede pressekonference, men understregede at Clinton ville blive stående.

Hvordan passer Trump ind i klubben? "Nok ikke særligt godt", lød Trumps eget svar, hvilket han sandsynligvis havde ret i

Og det blev han i tyve minutter, der bag pulten med det præsidentielle segl på fronten.

Året efter benyttede Obama Clinton under sin kampagne for genvalg. Clinton var så god til at forklare en kompliceret politik på en enkel og forståelig måde, at det blev en stående vittighed, at Obama burde udnævne ham til "Secretary of Explainin' Stuff".

Donald Trumps foragt for og angreb på alle sine nulevende forgængere, ikke mindst Clinton og Obama, var udtalte. Hvordan passer Trump ind i klubben? "Nok ikke særligt godt", lød Trumps eget svar, hvilket han sandsynligvis havde ret i. Han deltog dog i Bush seniors begravelse i 2018, og det var ved den begivenhed, den eneste gang i Trumps embedsperiode, George W. Bush og den siddende præsident talte personligt sammen. Samtalen varede femogtyve minutter. Den eneste, så vidt vides, af sine forgængere Trump søgte rådgivning hos, var demokraten Carter, der omvendt utvetydigt kaldte ham "a disaster".

I skrivende stund har præsident Joe Biden fem medlemmer i den fornemme "The Presidents Club" bag sig: Jimmy Carter, Bill Clinton, George W. Bush, Barack Obama og Donald Trump.

Præsidenterne

32. Franklin D. Roosevelt (Dem)	4. marts 1933 – 12. april 1945
33. Harry S. Truman (Dem)	12. april 1945 – 20. januar 1953
34. Dwight D. Eisenhower (Rep)	20. januar 1953 – 20. januar 1961
35. John F. Kennedy (Dem)	20. januar 1961 – 22. november 1963
36. Lyndon B. Johnson (Dem)	22. november 1963 – 20. januar 1969

37. Richard Nixon (Rep)	20. januar 1969 – 9. august 1974
38. Gerald Ford (Rep)	9. august 1974 – 20. januar 1977
39. Jimmy Carter (Dem)	20. januar 1977 – 20. januar 1981
40. Ronald Reagan (Rep)	20. januar 1981 – 20. januar 1989
41. George H. W. Bush (Rep)	20. januar 1989 – 20. januar 1993
42. Bill Clinton (Dem)	20. januar 1993 – 20. januar 2001
43. George W. Bush (Rep)	20. januar 2001 – 20. januar 2009
44. Barack Obama (Dem)	20. januar 2009 – 20. januar 2017
45. Donald Trump (Rep)	20. januar 2017 – 20. januar 2021
46. Joe Biden (Dem)	20. januar 2021 –

Læs videre:

Nancy Gibbs og Michael Duffy: The Presidents Club: Inside the World's Most Exclusive Fraternity. Simon & Schuster, 2012.

Kate Anderson Brower: Team of Five. The Presidents Club in the Age of Trump. Harper Collins, 2020.

Amerikanske præsidenter

Donald Trump

historie

Præsidenternes Klub

Ole Birket-Smith

Ole Birket-Smith er cand.mag. i historie og Anvendt Visuel Kommunikation fra Syddansk Universitet. Portrætfoto: Nikolai Linares.

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller bliv abonnent!

Hold dig opdateret med ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

Ja tak, send mig POV Weekend

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at bidrage til vores arbejde? Bliv medlem her →

25 kr./md.

50 kr./md.

100 kr./md.

Relaterede artikler

Jan Eriksen

Malurt tilbage på koncertscenen er en musikalsk forløsning efter to års mørke

26.02.2022 | **Kultur** · **Musik**

Claus Christoffersen

Første verdenskrig fortsætter i Ukraine

25.02.2022 | **Europa** · **Rusland**

Iben Bjørnsson

Historien giver dystre udsigter for Ukraine

24.02.2022 | **Debat**

Kim Jong Andersen

Ytringsfrihed, politisk korrekthed og diversitet – Google eller Goolag?

14.08.2017 | **Featured** · **Business** · **Digitalt** · **USA**

Annegrethe Rasmussen

Mød den nye Joe Biden: En økonomisk patriotisk populist

15.07.2020 | **USA** · **Indland**

Annegrethe Rasmussen

Video: Se Hillary Clinton udholde 40 års sexismepå under 3 minutter

10.08.2016 | **Quick POV** · **Indland** · **USA**

Overblik

TOPHISTORIER

SENESTE

DEBAT

PODCAST

SPONSOREREDE ARTIKLER

ARRANGEMENTER

POV International

OM POV

REDAKTION

SKRIBENTERNE

GÆSTESKRIBENTER

SAMARBEJDSPARTNERE

DEBATREGLER

BLIV MEDLEM

COOKIES & PRIVATLIV

Chefredaktion

Annegrethe Rasmussen (ansv.), chef- og erhvervsredaktør

Alexander Meinertz, chef- og kulturredaktør

Redaktionschef

Mette Laursen, redaktionschef

Jourhavende

Michael Bernth, digital redaktør

Anne Juliette Ladegaard, dagredaktør

Jacob Gjelstrup, POV Weekend og sprog

Monica Krog-Meyer, sprog

Fagredaktion

Poul Arnedal, portræt

Nana Balle, fødevarer og mad

Mikkel Stolt, film

Jan Eriksen, musik og podcast

Hans Henrik Fafner, udland

Dorte Jelstrup, Kunst- og filosofi

Frank Korsholm, politik

Kurt Lassen, sportsredaktør

Lisbeth Liv Carlsen, undersøgende

Isabella Mieke-Renard, kulturredaktør

Susanne Sayers, videnskab

Mikkel Stolt, filmredaktør

Claus Ankersen, redaktør, Kulturlisten

